

Stav muslimana spram nasilja i šta da čini kada nevjernici napadaju muslimansku zajednicu

[Bosanski – Bosnian – بوسني]

www.islamqa.info

Prijevod:

Senad Muhić

Revizija:

Ersan Grahovac

2014 - 1435

IslamHouse.com

﴿موقف المسلم من العنف وتصرفه
عند اعتداء الكفار على الجالية
الإسلامية﴾

« باللغة البوسنية »

موقع الإسلام - سؤال وجواب

ترجمة: سناد موهيتش

مراجعة: أرسان غراهوفانس

2014 - 1435

IslamHouse.com

Stav muslimana spram nasilja i šta da čini kada nevjernici napadaju muslimansku zajednicu

Pitanje:

Imajući u vidu okolnosti u kojima se nalazimo mi muslimani u Americi, gdje se nekada desi da neki musliman bude ubijen, ispaljuje se vatra na džamije, napadaju se pokrivenne žene na ulicama, vrijeđaju se muslimaski učenici u školama i fakultetima, muslimani se otpuštaju sa posla, a to sve zbog postupaka nekih muslimana koji su u glavnom gradu vršili rušilačke akcije. Želimo da znamo da li nam je dozvoljeno izostavljanje namaza u džematu, kakav je stav za žene koje su pokrivenne, i da li da ostavimo oblačenje islamske nošnje?

Odgovor:

Hvala Allahu i neka su blagoslov i mir na Poslanika, Muhammeda, a zatim:

Prvo:

Čuli smo za mnoge nedaće koje pogađaju muslimane u nemuslimanskim državama gdje bivaju vrijeđani, izbacivani sa posla zbog djela koja nisu uradili. Takvo ophođenje od strane nevjernika nije imalo čudno jer su oni poznati po svojoj nepravdni, a sebe nazivaju pobornicima pravde i slobode.

Kakav je to grijeh žene koja po ulici hoda pokrivena? Kakav je to grijeh počinio čovjek koji ide u džamiju, kako bi obavio namaz, a ne radi toga da sije nered po Zemlji? Kakav su to grijeh počinili radnik koji odlazi na svoje radno mjesto, učenik koji ide na fakultet ili učenica koja ide u školu, a ne s ciljem rušenja i uništavanja?

Kada bi zapadni čovjek bio pravedan, stao bi u odbranu onih koji se napadaju i uznemiravaju, no međutim, onaj ko se ne boji Allaha može da uradi svašta i od takvog se može svašta očekivati.

Najmanje što muslimani trpe jesu psovke i vrijeđanja. Allah Uzvišeni veli: *Vi ćete sigurno biti iskušavani u imecima vašim, i životima vašim, i slušaćete doista mnoge uvrede od onih kojima je data Knjiga prije vas, a i od mnogobožaca. I ako budete izdržali i Allaha se bojali pa tako trebaju postupiti oni koji su jakom voljom obdareni.* (Alu Imran, 186.)

Drugo:

Obaveza je muslimana da zauzmu jasan stav po pitanju onoga što islam propagira kada je riječ o odnosu spram nanošenja štete, ubistava. Svima koji nisu muslimani jasno poručujemo: Islam zabranjuje nanošenje štete nevinim ljudima, njihovom tijelu, imetku i časti. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, veli: „**Šteta se ne smije nanositi ni sebi, a ni drugome.**“

Dakle, nije dozvoljeno ubiti muslimana koji je u savezu ili ima ugovor sa nekim od muslimana, i ne samo

da ga nije dozvoljeno ubiti nego je dobročinstvo prema njemu dio naše vjere, pogotovo ako se želi pridobiti za islam.

Uzvišeni veli: ***Allah vam ne zabranjuje da činite dobro i da budete pravedni prema onima koji ne ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg ne izgone - Allah, zaista, voli one koji su pravični.*** (El-Mumtehina, 8.)

Čak ni u ratu nije dozvoljeno ciljano ubijati djecu i žene nemuslimana, sve dok oni na nas ne podignu oružje ili dok ne budu od onih koji pomažu prolijevanje muslimanske krvi.

Prenosi se da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, vojsci muslimana koja je išla u boj, kazao: „**Krenite u ime Allaha, s Njegovom pomoći i u vjeri Njegovog Poslanika. Ne ubijajte starce, djecu niti žene. Popravljajte i činite dobročinstvo jer Allah voli dobočinitelje.**“¹

Ovu predaju potvrđuje i izreka Ebu Bekra koju je uputio svome vojskovođi: „**Ja te savjetujem sa deset stvari: 'Nemoj da ubijaš žene, djecu, starce, nemoj da sječeš drvo koje plodove donosi...**“²

Što se tiče nevjernika kojima muslimani mogu donositi štetu i protiv kojih se mogu boriti, to su oni

¹ Hadis bilježi Ebu Davud, br. 2614., a u lancu prenosilaca ovog hadisa se nalazi Halid b. Fezr o kojem Ibn Hadžer u Takribu veli da se njegovi hadisi prihvataju ako pored njega još neko prenosi isti hadis.

² El-Muvetta, br. 982., poglavlje o džihadu.

nevjernici koji se bore protiv muslimana, izgone ih iz njihovih domova i pomažu druge prilikom toga, te stoje na putu širenja islama i od njega odvrćaju. O njima Uzvišeni veli: ***Ali vam zabranjuje da prijateljujete sa onima koji ratuju protiv vas zbog vjere i koji vas iz zavičaja vašeg izgone i koji pomažu da budete prognani. Oni koji s njima prijateljuju sami sabi čine nepravdu.*** (El-Mumtehina, 9.)

Protiv takvih se muslimani trebaju boriti ako su u mogućnosti i u slučaju da od takve borbe muslimani imaju korist. Ono što se može ostvariti na lijep i blag način, neispravno je da se ka ostvarenju toga ide putem žestine i sile.

Korištenje sile biva samo u nužnim situacija kada nema drugog izlaza i upotreba sile je zadnji lijek kojeg muslimani trebaju uzeti. Sila ne treba da bude početna tačka sa koje muslimani kreću u svome ophođenju sa nevjernicima.. Za upotrebu sile treba postojati opravdan razlog poput toga da nevjernici ubijaju muslimane, pomažu protiv muslimana, odvrćaju od puta islama, i zabranjuju sprovođenje Allahove riječi na Zemlji.

Zatim, podsjećamo sve nevjernike na stravične događaje koji su se odvijali i odvijaju se još uvijek širom zemaljske kugle, Bosni, Kosovu, Čečeniji, Palestini, Kašmiru, a u kojima učestvuju ili ih pomažu mnogi jevreji i kršćani i dr.

Pitamo ih: Da li je muslimanska krv jeftinija od krvi drugih i je li to za muslimanima nema ko plakati, a za nemuslimanima ima?

Zatim, kada su kršćani pobili veliki broj muslimana u Bosni i na Kosovu, oko dvije stotine hiljada njih, dodajući tome veliki broj ranjenih, silovanih i druge štete koje su im nanijete, da li su muslimani na zapadu pokretali kampanje i borili se protiv kršćana u tim zemljama, ubijali ih, rušili njihove bogomolje? Na šta sve ovo ukazuje?

Sva ova pojašnjenja od strane muslimana, upućena nemuslimanima su važna iz razloga što predstavljaju jasan argument protiv nevjernika i to je ono što Uzvišeni Allah želi, zatim iz razloga što postoji mogućnost da ih razumni i pravedni nevjernici prihvate, te iz razloga što musliman ne smije da ostane optužen za nešto, a da to ne pojasni, jer ukoliko se ne ogradi od toga, slika muslimana ostaje iskrivljena što uzrokuje još veću nepravdu.

Treće:

Dozvoljeno je muslimanu da klanja kod kuće i da ne ide u džamiju u slučaju kada mu prijete opasnost i kada nije siguran. Ne treba ostavljati namaz u džematu i džumu samo zbog preptostavki da se nešto loše može desiti, nego u tom slučaju treba dobro provjeriti i uvjeriti se da je to baš tako. Ukoliko se to uvrđi onda se može izostaviti namaz u džematu.

Po ovom pitanju prenosi se govor Ibn Kudame u kojem stoji: „Za ostavljanje džemata i džume opravdani su razlozi bolest i strah, i ovo je stav svih učenjaka. Prenosi se od Ibn Abbasa da je Poslanik, sallallahu alejhi

ve sellem, kazao: '**Ko čuje ezan, a ne odazove mu se, namaz mu neće biti primljen, osim ako bude imao opravdan razlog.**' Upitali su: '**A koji je to opravdan razlog?**' **Odgovorio je: 'Strah i bolest.'**"³

Bilal, radijallahu anhu, bi proučio ezan, a Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, bi mu se odazvao i pored toga što je bio bolestan i govorio bi: „**Recite Ebu Bekru neka predvodi ljude u namazu.**”⁴

Postoje tri vrste straha: strah za sebe, strah za imetak, i strah za porodicu.

Prva vrsta je kada se boji da ga vladar ne uhapsi, ili se boji neprijatelja, kradljivca, zvijeri, poplave, i sl.

Druga vrsta je kada se boji da mu vladar ili lopovi ne uzurpiraju i ukradu imetak ili se boji da mu kuća ne bude opljačkana, spaljena i sl. Sve je ovo opravdanje za nedolazak u džemat i džumu.

Treća vrsta straha je kada se boji da ne izgubi nekog iz obitelji i sl. Sve su ovo opravdanja za izostavljanje namaza u džematu i džume i ovo je stav Ataa, Hasana Basrija, Evzaija, Šafije i ne znamo da po ovom pitanju ima razilaženja.⁵

³ Hadis bilježi Ebu Davud, 1/ 130., a ovu verziju je šejh Albani ocijenio slabom, dok je verziju koja stoji kod Ibn Madže, br. 793., ocijenio vjerodostojnom, a ta verzija glasi: „**Ko čuje poziv, a ne odazove mu se nema mu namaza osim sa opravdanjem.**“ Vidjeti: El-Irva, 2/337.

⁴ Buhari, 633., i Muslim, br. 418.

⁵ El-Mugni, 2/376.

Šejh Ibn Baz je upitan o propisu kada čovjek izostavlja namaz u džematu jer se plaši za svoju ženu, pa je odgovorio: „Ako se tvoja supruga boji neke opasnosti i nije sigurna, onda je to opravdanje da možeš obavljati namaz u kući.“ Također veli: „Ako tvoja supruga nije sigurna i mjesto u kojem se nalazite nije sigurno, onda nije sporno da klanjaš kod kuće, jer je to šerijatsko opravdanje.“⁶

- Što se tiče žene muslimanke njoj je propisano da ostane u kući i da ne izlazi vani izlažući se time opasnosti koja vreba, a njena rodbina treba da joj pomaže u izvršavanju obaveza koje ima, kako ne bi bila prisiljena da izađe, jer se izvršavajući tuđe obaveze i potrebe stiče veliki sevap i nagrada.

Nije problematično da čovjek ostavi odjeću koju je navikao oblačiti⁷ i da obuče odjeću koja se većinom oblači u tim zemljama⁸, posebno ako se radi o vremenu kada muslimanima prijete opasnost od uznemirivanja i protjerivanja.

Ibn Tejmijje veli: „Kada musliman boravi u državi koja ratuje protiv muslimana ili u državi koja ne ratuje, ali je nemuslimanska, onda mu nije obaveza da se razlikuje od njih po vanjštini, jer time se čuva štete koju mu mogu nanijeti. Čak mu je nekad pohvalno ili obavezno da što se

⁶ Medžmu'u fetava semahati-š-šejhi Ibn Baz, 12/42.

⁷ Poput arapske ili pakistanske nošnje kod muškaraca. (op. rev.)

⁸ Poput odijela, trenerke i tome slično. (op. rev.)

tiče vanjštine bude kao oni, ako u tome postoji neka korist za vjeru, poput toga da se pozovu u vjeru ili se steknu određene informacije koje koriste muslimanima, ili se odagnava određena šteta od muslimana, i druge koristi koje muslimani mogu imati.“ (*Iktidaus-sirati-l-mustekim*, str. 176.)

Treba naglasiti da je obavezno da se govor Ibn Tejmije razumije na ispravan način, jer on govori o posebnim stanjima ili stanjima nužde, a ne da se muslimani potpuno utope u praksu nevjernika, pijući alkohol, čineći blud, puštajući svoju djecu u crkve, gubeći time svoj islamski identitet. Ibn Tejmije ovim govorom cilja da je muslimani dozvoljeno ostaviti odjeću koja je posebna za muslimane i da je dozvoljeno korisiti odjeću koja preovladava u nemuslimanskim zemljama, kako bi se time sačuvali zla koje im prijeti, posebno ako je ambijent u kojem žive napadački i protiv muslimana kao što je to spomenuto u pitanju.

Možda će ovi događaji biti uzrokom da muslimani koji žive u nemuslimanskim državama bez ikakve šerijatski opravdane prepreke razmisle o svome povratku u muslimanske zemlje.

Molimo Allaha da nas, a i ostale muslimane sačuva od svakog zla i nepravde, i da nas uputi na Pravi put.

I neka su mir i blagoslov na Muhammeda, našeg Vjerovjesnika.

Muhammed Salih El-Munedždžid.